

NTR PODCASTPRIJS 2025

JURYRAPPORT

Aantal inzendingen: 48

Aantal genomineerde programma's: 10

Podcastkanaal:

Alle genomineerde podcasts en gesprekken met de makers zijn gepubliceerd en te beluisteren via het kanaal van de NTR Podcastprijs in de bekende podcastapps.

Uitreiking van de NTR Podcastprijs: zondag 14 september 2024, van 16:00 tot 18:00 uur in het NTR-gebouw in Hilversum. De presentatie van de uitreiking van de NTR Podcastprijs is in handen van Tirsa With.

De jury van 2025:

- Maya Schepers (voorzitter), secretaris audio bij het NPO Fonds
- Pauline Augustyn, zelfstandig podcastmaker
- Maartje Duin, zelfstandig podcastmaker
- Dija Kabba, podcastmaker bij DPG en presentator van *DOCS*
- Jair Stein, zelfstandig podcastmaker en eindredacteur

Nominatiecommissie: Ottoline Rijks (eindredacteur DOCS) en Mina Etemad (producent NTR Podcastprijs).

De eerste- en tweedeprijswinnaars kunnen kiezen uit professionele opnameapparatuur, een bezoek aan de Prix Europa in Potsdam of een montagecursus.

Algemeen

De NTR Podcastprijs is dé aanmoedigingsprijs voor studenten en jonge podcastmakers uit Nederland en Vlaanderen en wordt dit jaar voor de 34e keer uitgereikt.

De jury heeft met veel plezier naar de genomineerde inzendingen geluisterd. De jury omschrijft zijn doel als vierledig: het viëren van het medium podcast, het aanmoedigen van jong talent, het geven van richting aan jonge makers en de luisteraar kennis te laten maken met het werk van prille makers.

De jury heeft de programma's op een aantal aspecten beoordeeld:

- Idee
- Ontwikkeling van het idee
- Productie, gebruik van het medium en akoestische kwaliteit
- Beluisterbaarheid, binding met de luisteraar
- Impressie van het totaal

De jury heeft met veel plezier geluisterd naar de tien genomineerden en zich geen enkel moment verveeld. De makers vertrekken over het algemeen vanuit goede ideeën en hebben mooie verhalen te vertellen. Er zitten veel rustige, bedachtzame verhalen tussen de genomineerden en het sounddesign van de stukken is intens en interessant.

Het viel de jury op dat vorm en inhoud in de verhalen niet altijd goed samengaan: sommige makers zijn sterk in het vertellen van een inhoudelijk verhaal, maar zouden gebaat zijn bij meer aandacht voor het bouwen van scènes. Anderen zijn weer fantastisch in het experimenteren met audio, maar zouden meer kunnen stilstaan bij de vraag waarom hun verhaal relevant is en verteld moet worden.

De programma's die de prijs niet winnen:

Pleisters plakken – Mila Haak (Via Via, zelfstandig podcastmaker)

Een sympathiek, mooi, klein en licht verhaal. De vraagstelling die de maker opwerpt kan de jury bekoren: hoe lang blijf je iets repareren? De voice-overteksten zijn mooi en de beelden die Haak oproept werken goed, al had ze wat minder kunnen invullen en de luisteraar meer ruimte kunnen geven om zelf bepaalde conclusies te trekken. De jury is daarnaast van mening dat de personages nog niet voldoende tot leven komen; de maker had wellicht een nog diepere emotionele laag in de man met de radio's – een mooi personage – kunnen aanboren om meer diepgang in het verhaal te vinden. Tot slot heeft de maker weinig geëxperimenteerd met de mogelijkheden van audio en zijn er veel knipjes of andere storende geluiden te horen.

Mijn naam is haas – Emma van Haastert (Woordkunst Antwerpen)

Het is bewonderenswaardig dat deze maker veel mensen heeft gesproken en allerlei informatie heeft opgehaald. Van Haastert heeft een onderzoekend egodocument gemaakt dat organisch loopt, zo vindt de jury. De toon van de maker is hier en daar helaas iets te naïef en verontwaardigd, waardoor de juryleden soms het gevoel kregen dat de maker de luisteraar niet serieus nam. Wat meer zelfrelativering of zelfspot zou het verhaal ten goede zijn gekomen. De spanning tussen de maker, haar vriend en haar vader is een manier om het verhaal meer drama te geven, maar voelt soms wat aangedikt.

In het hoofd van – Verslaving – Ineke van der Hurk, Sasha Haasnoot, Myrthe van Munster (3FM Human, zelfstandig makers)

De jury is onder de indruk van het knappe sounddesign van deze podcast; we zitten echt in het hoofd van de hoofdpersoon. De geïnterviewde maakt een mooie ontwikkeling door en vertelt goed, al vraagt de jury zich af of het verhaal voor haar niet te sleets is geworden en de interviewers haar meer hadden moeten uitdagen. Ook betwijfelt de jury of het nagesprek met de geïnterviewde veel toevoegt aan het verhaal – misschien was het interessanter geweest een expert uit te nodigen voor een ander, breder perspectief op de problematiek.

Natuurcensuur – Esmée Koeleman (OneWorld, zelfstandig maker)

Het is duidelijk dat de maker een gedegen journalist is die het onderwerp zorgvuldig heeft uitgezocht. De jury is onder de indruk van Koelemans open, journalistieke houding, vooral omdat ze er niet voor schuwt het perspectief van de garnalenvissers ten gehore te brengen. Toch vraagt de jury zich af waarom dit een audioverhaal is: er zijn voornamelijk *talking heads* te horen. De maker had meer kunnen doen met prikkelend sounddesign op specifieke plekken, bijvoorbeeld op de boot, waardoor je als luisteraar meer ervaart dat je daar bent.

Terug naar de Molukken – Jakob Koolschijn (OVT, UvA)

Een prachtig onderwerp dat mooi en zorgvuldig behandeld is, zo is de jury van mening. Deze audiodocumentaire vertolkt het perspectief van een groep die we niet eerder hebben gehoord in de verhalen over Molukkers. Koolschijn heeft bovendien een fijne stem en is een goede, nieuwsgierige verteller die respectvol is naar zijn geïnterviewden en hen goed paraphraseert. De vertelvorm is daarentegen weinig origineel en sommige juryleden vonden het verhaal te weinig spanning bevatten. Misschien had een voortstuwend personage het geheel sterker gemaakt.

Een toren aan de zee – Flor Nelissen (RITCS)

In vrij korte portretten heeft de maker een goed beeld weten te schetsen van zijn personages. Nelissen weet respectvolle vragen te stellen, vooral tijdens het eerste gesprek, zo is de jury van

mening. De scène over de verdrinkende mensen in zee is aangrijpend en de muziek is sfeervol, maar soms ook iets te dramatisch. De jury denkt dat er nog iets meer uit het verhaal gehaald had kunnen worden om een scherpere reflectie op sociale ongelijkheid in Vlaanderen te bieden. De voice-over had daarnaast meer een gidsfunctie in kunnen nemen; de juryleden voelden zich soms te zeer verdwalen in het verhaal.

In Afrika besta ik niet – Nanoah Struik (Omroep Zwart, zelfstandig maker)

Een relevant, open en kwetsbaar verhaal dat over identiteitskwesties gaat. De juryleden prijzen de sterke, heldere teksten en vertelstijl van de maker. Allen vinden het zowel mooi als pijnlijk om de confrontatie tussen Struik en diens vader van een aantal jaar geleden te horen – bijzonder dat daar opnames van bestaan. Wel missen de juryleden in de podcast de scherpe blik van een eindredacteur; er had in behoorlijk wat scènes die minder relevant zijn voor het verhaal geschrapt kunnen worden om meer structuur aan te brengen en de focus van het verhaal centraal te stellen.

Ze gaat de kamer binnen – Elise Le Tutour en Ramses Mensink (RITCS)

Er is vanuit de jury veel lof voor dit experimentele verhaal. De makers slagen erin in zeer korte tijd de complexe binnenwereld van een persoon op te roepen. De jury vindt de mannelijke stem uitstekend acteren en het is duidelijk dat hij goed is geregisseerd. De muziek en timing zijn prijzenswaardig, evenals de overgangen tussen de verschillende scènes. Bovendien is de zang als vorm mooi en verrassend. Een deel van de juryleden vindt dit werk net iets te cryptisch of te ambigu; de verwarring is bij sommigen net te groot om echt meegenomen te worden in dit verhaal.

De jury vond het zeer moeilijk om te kiezen tussen de twee overgebleven genomineerden. Daarom kiest zij ervoor dit jaar een gedeelde eerste prijs uit te reiken. Deze gaat naar:

De laatste grens – Annelore van Gool (RITCS)

Deze maker heeft een erg leuk en origineel idee overtuigend uitgewerkt. De jury prijst de actuele thematiek, zoals verwijzingen naar kolonialisme, de klimaatcrisis en de omgang met asielzoekers, die ook nog eens goed tot uiting komen in creatief taalgebruik als 'grondgebonden relaties' en 'nareizen'. De ontwikkeling van de hoofdpersoon is goed en effectief voor dit verhaal, concludeert de jury. Het spel van de hoofdpersoon was goed en er zat humor in het verhaal. Het sounddesign was subtiel; hier zat wellicht meer marge op om te experimenteren.

True crime Rectum – Nick Golterman (zelfstandig podcastmaker)

Een grappige, met veel vaart vertelde mockumentary-achtig verhaal die geen moment verveelt, zo concludeert de jury. Binnen zijn genre is dit een vermakelijk, goed verteld verhaal dat een aanklacht is tegen true crime. Ook zijn de juryleden zeer te spreken over de hoogwaardige audiokwaliteit die tot in de details verzorgd is. Een punt van kritiek is dat de mensen van kleur allemaal schimmige figuren zijn en de empathie vooral ligt bij witte mensen. Ook voelt het verhaal niet altijd even geloofwaardig. Desondanks zijn de juryleden na het beluisteren van één aflevering direct nieuwsgierig naar de rest en willen graag de podcast af luisteren.